

Högar av mynt ligger på den vita duken. Gåslevern och den ryska champagnen är slut liksom palacsintan och Tokajern. Bara espresson finns kvar i de små kopporna. Vi är berusade av mat, vin och lycka, kyparna ilskna.

-Apropézn, pézn is! säger en av oss.

-Aldrig mer Hotell Gellért! tänker jag.

Året är 1984, den första juli. Utan vår vetskap har det just blivit tillåtet att spela gatamusik i Budapest. Samma dag har vi provat våra västerländska poplåtar och skandinaviska dragspelslåtar. Publiken strömmar till, biltrafiken stoppas upp, polisen kommer mitt i *Avestaforsens brus*. Folket bildar en upprorisk ring till skydd, poliserna kallar på förstärkning. Fler uniformer dyker upp.

En civilklädd person stegar fram, talar myndigt, poliserna backar. Folkmassan jublar, säkert trehundra personer på gatan. Vi drar igång *Oh Pretty Woman*.

På två timmar spelar vi in motsvarande en månadslön för en lärare. Summan är ofattbar och räcker till festmiddagen. Nästa dag lika mycket pengar, lika mycket folk.

Den musikaliska kvaliteten motsvarade inte alls uppmärksamheten. Vi symboliserade ett uppror med näring från väst, riktad mot öst.

Här börjar kärlekshistorien. Här börjar förhållandet till en stad. Det börjar med kärlek, god mat, låga priser och musik. Ett språk med omöjliga ord men där ordet *étlap* betyder meny. Omöjligt men enkelt.

Tjugofem år senare har jag gått på alla gator i staden, besökt alla stadsdelar, lärt mig vad gatunamnen betyder, sett järnridån falla, fotograferat broarna ur alla vinklar, badat i alla baden, hittat maträtter jag inte visste fanns, demonstrerat i tårgas, hittat Eichmanns privata villa, känt på tyget i den svenska flaggan som fanns på ambassaden julen 1944 när Raoul Wallenberg satt under den, åkt i världens bästa kollektivtrafik, bott på pionjärläger, intervjuat hustrun till Maléter Pál, ätit grishjärna och komage, hört Brahms tyska Requiem i Mattiaskyrkan, sett Trabanterna och Wartburgarna bytas ut mot begagnade VW Golf, delat ölglas med östtyska rodderskor, hittat fantastiska lunchkaminer i industriområdena, sjungit bort rösten i tunnelbanan, blivit jagad av vilda hundar längst bort på kyrkogården, blivit lurad av kypare, försvunnit bort i transsylvansk folkmusik, skrålade *Internationalen* på tio språk samtidigt, tackat nej till horor, fyllt gitarren och smugglat ut statssubventionerade, barnskor i äkta skinn, mutat tjänstemän med västvaluta, sörjt över det växande antalet

McDonaldsrestauranger, besökt otaliga skolor, sett de ekonomiska skillnaderna öka, känt på kulhålen från -56, lärt mig laga ungersk mat, sett stalinismens påverkan på arkitekturen, invigt en konstutställning, stulit ett vinglas med tre kronor ingraverat på svenska ambassaden, låtit mina egna barn åka rutschkana gjord av betong fast aldrig besökt slottet eller gått på gulaschafton.

Min bok, ***Budapest bortom turiststråken***, handlar om allt det här och tusen saker till. Den är skriven efter drygt tjugo år och närmare femtio besök i staden. Här finns allt du behöver om du är en van eller nyfiken resenär. Är du dessutom intresserad av mat, modern historia och bostadskaserner är det boken för dig.

Hasse Nylén är född 1954, uppväxt i Sundsvall men bor i Göteborg sedan 1976 och arbetar som lärare i musik och matematik.

Hasse Nylén

Titel: Budapest bortom turiststråken

Förlag: Cessohiss

www.budapestbortom.se